

Afacerea Dreyfus-partea 2

Odata cu pronuntarea sentintei, dosarul parea definitiv inchis.

Pe la mijlocul anului 1896, in presa - la inceput timid, in cele din urma direct - apar articole favorabile celui deportat. Se fac aluzii la "dosarul secret" si, in cele din urma, se contureaza alt vinovat: Esterhazy, maior in armata franceza. Locotenent-colonelul Picquart, acum sef al biroului de informatii, intra in posesia unei scrisori a atasatului militar german catre maiorul Esterhazy. Ancheta se desfasoara sub mana forte a lui Picquart. Expertul grafolog Bertillon, acelasi care depusese marturie impotriva lui Dreyfus, recunoaste acum ca scrisul de pe borderou este (sic !) al lui Esterhazy. La 5 august 1896 se cere arestarea noului acuzat. seful statului-major, generalul Gonse, refuza. "Le matin" publica o copie a borderoului, inlesnind astfel cercetarea sa de catre un mare numar de experti. Se fac simtite premisele unui scandal public. Locotenent-colonelul Picquart - de data asta omul hotarat sa descopere adevarul - este mutat in provincie. La 19 noiembrie, ministrul de razboi este interpellat de catre deputatul nationalist Castelin asupra "dosarului secret". La inceputul anului 1897, Picquart este expulzat in Tunis, iar Henry, cel mai drastic acuzator in procesul Dreyfus, este numit sef al Biroului de informatii.

La 15 noiembrie 1897, lovitura de teatru ! Locotenent-colonelul Schwartzkoppen, comandant al unui regiment de garda german, fiind mutat la Berlin - pentru ca asa cerea protocolul -, se prezinta inaintea plecarii presedintelui republicii, Felix Faure, pe care, printre altele, il asigura sub cuvânt de onoare ca nu a intretinut nici un fel de legatura cu capitanul Dreyfus. Peste cateva zile, ambasadorul Italiei, in numele atasatului militar al tarii sale, declara acelasi lucru.

Masinatiunile de culise ating puncte maxime. Generalul Gonse declara ca "totusi autorul faptelor pentru care a fost acuzat Dreyfus este maiorul Esterhazy." Acesta este tradus in fata Consiliului de razboi, judecat si. achitat in unanimitate.

Toata lumea - protipendada - parea multumita de mersul procedurii. Onoarea corifeilor era salvata... Salvata pentru cateva ore, pentru ca... in zorii zilei, "L' aurore" publica articolul „J' accuse !", un zguduitor rechizitoriu. Semnat - Emil Zola. Celebrul scriitor acuza fara menajamente, incepand cu "expertii" din procesul Esterhazy si terminand cu Presedintele statului. in presa se declanseaza o campanie fara precedent, se tin intruniri publice, exista o atmosfera generala de continua agitatie.

in acest climat, la 7 februarie 1898 incepe la Paris, in fata Curtii cu jurati, "Procesul Zola". Aparatorii acuzatului - doua forte oratorice : Georges si Albert Clemenceau. Toate eforturile ca in dezbateri sa "nu se intre si in alte amanunte" sunt inutile. Se aduce in discutie chestiunea Esterhazy. Dar in culisele justitiei se lucreaza abil. Zola este condamnat la un an inchisoare si la o amenda de 3 000 franci ; bineinteles, nu mai este "Ofiter al Legiunii de Onoare". Scirbit, emigreaza in Anglia.

Iata deci ca si de asta data Esterhazy, protejat de cercuri inalte, apare ca nevinovat.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Este chiar nevinovat, sau face jocul inaltei societati ? Enigma pluteste asupra lui pana in ziua de 13 august 1898, cand capitanul Cuignet descopera falsul scrisorii atasatului militar german cativ omologul sau italian. Autorul falsului ? De necrezut, si totusi real - maiorul Henry.

In fata probelor inatacabile, cel mai feroce acuzator in procesul Dreyfus, .si apoi sef al Biroului de informatii, isi recunoaste vinovatia in prezenta ministrului de raz-boi, Cavaignac. Lasitatea nu-l paraseste si, fara sa-si astepte judecarea, se sinucide, taindu-si beregata cu briciul. Urmeaza degringolada !

seful statului-major demisioneaza, ca si ministrul de razboi ; du Paty de Clam este pus in disponibilitate. Es-terhazy se refugiază in Anglia. Figuri proeminente ale epocii - Henri Poincaré, Jean Jaurès, Georges Clemenceau, Ives Guyot -, precum si publicatii de prima mina - "Le Figaro", "Le Temps", "Le Siècle" - cer revizuirea procesului Dreyfus. Miscarea interna ia amploare. Guvernul, care se opune revizuirii, cade, fiind inlocuit eu cel prezidat de Dupuy. 3 iunie 1899. Este anulata sentinta Consiliului de razboi din Paris si se hotaraste redeschiderea dosarului celui exilat in Insula Dracului. Noua instanta de judecata - Consiliul de razboi din Rennes. 7 august. Dreyfus si Zola se intorc in Franta. incep dezbaterile, dupa ce locotenent-colonelul du Paty de Clam este arestat pentru fals. Procedura se complica din nou : cu sapte voturi pentru si doua contra, Dreyfus este condamnat la zece ani detentiune, acordandu-i-se circumstante atenuante.

La aflarea verdictului, presa din intreaga lume lanseaza atacuri vehemente impotriva Frantei. Pentru a linisti spiritele, se voteaza o lege de amnistiare a tuturor chestiunilor care priveau "Afacerea Dreyfus", afara de condamnarea sa - lucru cerut chiar de condamnat, pentru a putea, dupa un scurt timp, sa-si probeze nevinovatia.

21 aprilie 1903 : Dreyfus cere o noua ancheta.

5 martie 1904 : I se aproba. 19 noiembrie 1904 : Se incheie ancheta.

12 iulie 1906 : Curtea de casatie declara nevinovat pe acuzatul Alfred Dreyfus. in Camera, cu 343 voturi pentru si 88 contra, se exprima multumiri celor care au luptat - ani de-a randul - pentru ca balanta sa fie readusa la pozitia clasica.

20 iulie 1906. In aceeasi curte a scolii militare unde in urma cu 12 ani i s-a cerea condamnarea la moarte, Alfred Dreyfus este declarat Cavaler al Legiunii de Onoare.

Picquart este numit ministru de razboi, iar Clemenceau prim-ministru. Esterhazy nu s-a mai intors din Anglia, unde a murit in 1923.

Dosarul Dreyfus s-a inchis pentru totdeauna !